

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200576
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8219200576.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: I. Y., T. XX.XX.XXXX, H. C. XXX W. XXX/XX, XXX XX F., právne zastúpenej advokátom: JUDr. Ivan Savčák, so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2 088,54 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 2 088,54 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 088,54 Eur od 30.03.2019 do zaplatenia, všetko v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. „Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500105316“ z 27.02.2015 je neprijateľná a teda neplatná.

III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 15.03.2019 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 2 088,54 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy počnúc od dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že 27.02.2015 uzavrela v postavení spotrebiteľa so žalovaným, ako dodávateľom, zmluvou o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500105316 (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej jej bol poskytnutý bezúčelový spotrebný úver v sume 1 500,- Eur, pri RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) vo výške cit. 25,54 %; pri ročnej úrokovej sadzbe 17,68 % a za administratívny poplatok za poskytnutie úveru v sumu 150,- Eur, pričom celková čiastka, ktorú mala z úverovej zmluvy žalobkyňa žalobcovi zaplatiť, predstavovala sumu 2 131,14 Eur (t.j. istina + úroky a poplatky). Okrem toho mala byť medzi stranami sporu uzavretá aj cit. „Dohoda o poskytutí služby“ (ďalej len „Dohoda“), podľa ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobkyni službu spočívajúcu v osobnom preberaní splátok úveru zástupcom žalovaného v mieste bydliska žalobkyne, za mesačnú odmenu v sume 34,70 Eur, za ktorú službu tak žalobkyňa mala žalovanému v zmysle Dohody zaplatiť celkovo sumu 1 457,40 Eur. Celkovo tak mala žalobkyňa za jej poskytnutý úver vo výške 1 500,- Eur zaplatiť žalovanému sumu 3 588,54 Eur (2 131,14 + 1 457,40), ktorú sumu žalobkyňa žalovanému aj zaplatila, avšak nedôvodne, pretože podľa žalobkyne jednako úverová zmluva z 27.02.2015 neobsahuje všetky zákonné náležitosti a preto ju treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov a jednako zmienená Dohoda je neplatnou. Žalobkyňa uviedla, že 02/2019 žalovaného požiadala o rozpis ňou uhradených splátok, avšak tento jej do podania žaloby nebol poskytnutý, z ktorého dôvodu si žalobkyňa vyhradila

právo úpravy žalobného petitu. Podľa žalobkyne v úverovej zmluve z 27.02.2015 absentuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru a taktiež údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a preto je táto úverová zmluva bezúročnou a bezpoplatkovou. Pokiaľ ide o Dohodu, žalobkyňa uviedla, že o tejto nie je v úverovej zmluve z 27.02.2015 ani zmienka, a žalobkyňa, ktorá o jej uzavretie ani nežiadala sa o tejto Dohode dozvedela až z oznámenia zaslaného jej žalovaným o schválení jej žiadosti o poskytnutie úveru, ktoré oznámenie však žalobkyňa nepodpísala s tým, že až z tohto oznámenia sa teda dozvedela, že za službu v zmysle tejto Dohody, ktorá mala byť uzavretá spolu s úverovou zmluvou, mala platiť žalovanému mesačne poplatok 34,70 Eur, v ktorej spojitosti žalobkyňa tiež podotkla, že ak by suma tohto poplatku bola zahrnutá do výpočtu RPMN, čo nebola, tak RPMN by bola vo výške 87,92 %. Uvedenú Dohodu žalobkyňa s odkazom na rozhodnutie SD EÚ sp. zn. C-415/11 zo 14.03.2013, ako aj s odkazom na písomné pripomienky Európskej komisie (EK) vo veciach sp. zn. C-372/14 z 03.12.2014 a sp. zn. C-610/14 z 10.04.2015 považuje za neprijateľné a teda za neplatné zmluvné dojednanie a to predovšetkým aj z dôvodu, že jej uzavretím bolo zo strany žalovaného podmienené poskytnutie úveru žalobkyni, ako aj z dôvodu, že na základe predmetnej Dohody mala byť žalobkyni poskytnutá služba, na ktorej poskytnutie mala mať žalobkyňa nárok už aj zo zákona a to z § 567 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa dlh plní na mieste určenom dohodou účastníkov a ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka. Okrem toho žalobkyňa podotkla, že mesačný poplatok za takúto službu v sume 34,70 Eur bola určená cit. „... bez ohľadu na prejdenú trasu obchodným zástupcom, čo v praxi znamená rozdiel v desiatkach kilometrov u jednotlivých klientov žalovaného.“ Žalobkyňa poukázala na konštatovania EK vo vyššie označených veciach, podľa ktorých je neprijateľným uzavretie Dohody, ktorá je neoddeliteľnou od úverovej zmluvy, a uzavretím ktorej je podmienené poskytnutie úveru, ak navyše celková suma odplaty za službu, ktorá má byť na základe tejto Dohody poskytnutá je podstatnou zo sumy, ktorú má spotrebiteľ za úver zaplatiť, takže je otáznym, či by spotrebiteľ k takejto Dohode pristúpil, keby mal pri rozhodovaní úplnú autonómiu vôle a úver by získal za rovnakých podmienok aj bez uzavretia tejto Dohody. EK mala taktiež konštatovať, že suma odplaty za službu poskytovanú na základe predmetnej Dohody musí byť započítaná do RPMN úveru bez ohľadu na skutočnosť, či ohľadom jej uzavretia spotrebiteľ mal slobodu voľby s tým, že EK konštatovala, že uvádzanie nesprávnej RPMN v týchto prípadoch je súčasťou nekalej praktiky dodávateľa, ktorej cieľom je zakryť pred spotrebiteľom skutočnú výšku RPMN a teda zakryť, že jej skutočná výška presahuje jej maximálnu výšku určenú právnymi predpismi. Taktiež aj podľa bodu 22 smernice 2008/48/ES z 23.04.2008 by spotrebiteľ mal byť pred poskytnutím úveru informovaný o akýchkoľvek doplnkových službách, ktoré sú povinné pre poskytnutie úveru a náklady za tieto doplnkové služby sa majú zahrnúť do celkových nákladov spojených s úverom. Súd je oprávnený posúdiť do akej miery je postavenie spotrebiteľa podľa úverovej zmluvy nevýhodnejšie v porovnaní s postavením ktoré mu poskytuje vnútroštátny právny poriadok. Podľa žalobkyne Dohoda nebola medzi ňou a žalovaným individuálne dojednaná.

Prílohou žaloby boli: „Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu“ (ďalej len „žiadost“) z 27.02.2015 a oznámenie žalovaného o schválení úveru z 27.02.2015.

3. Žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, sa vo svojom vyjadrení k žalobe nestotožnil s tvrdením žalobkyne o nesprávnom výpočte RPMN v úverovej zmluve z 27.02.2015 s tým, že poplatok za poskytnutie úveru bol zahrnutý do jej výpočtu, čo má vyplývať aj z úverovej zmluvy, kde je pri uvedení celkovej sumy, ktorú mala žalobkyňa za úver zaplatiť špecifikované, že táto suma zahŕňa aj poplatok za poskytnutie úveru (táto skutočnosť žalobkyňou nebola spochybnená, pozn. súdu). Podľa žalovaného Dohoda o poskytnutí služieb bola dobrovoľnou a nebola podmienkou poskytnutia úveru žalobkyni, takže cit. „Ak by teda žalobca dohodu vôbec nepodpísal, táto by nikdy nevznikla“, z ktorého dôvodu odplata za služby v zmysle tejto Dohody ani nemohla byť zahrnutá do výpočtu RPMN, pretože by to bolo v rozpore s § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v jeho znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy. Žalovaný tiež uviedol cit. „Žalovaný tiež popiera, že by žalobkyňa neuzatvorila so žalovaným Dohodu o poskytovaní služieb a o tejto bola informovaná len prostredníctvom oznámenia veriteľa o schválení úveru.“ Podľa žalovaného, žalobkyňou predložený výpočet RPMN je len informatívny, pretože nezohľadňuje údaje, ktoré sú na jej výpočet vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a to dátum čerpania úveru, dátum splatnosti úveru a splatnosti každej nasledujúcej splátky. Napokon žalovaný vyjadril nesúhlasný postoj aj k tvrdeniu žalobkyne o absencii termínu konečnej splatnosti úveru v úverovej zmluve, ako aj údaje o dobe trvania zmluvy. Podľa žalovaného pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 13 Co 111/2014-166, ako aj na rozhodnutie SD EÚ sp. zn. C-42/15,

podľa čl. 4, bodu 4.5. zmluvných dojednaní, sa termín konečnej splatnosti úveru zhoduje s termínom (dátumom) splatnosti poslednej splátky úveru, ktorý je uvedený v oznámení žalovaného o schválení úveru, ktoré oznámenie je neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy s tým, že podľa žalovaného v zmysle smernice 2008/48/ES prípadná absencia v úverovej zmluve údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemôže mať za následok konštatovanie o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Pokiaľ ide o dobu trvania úverového vzťahu, tak z čl. 9 ods. 9.1. zmluvných dojednaní, ktoré sú podľa čl. 14 úverovej zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, vyplýva, že cit. „Zmluva o RÚ sa uzatvára na dobu neurčitú.“ Na základe uvedeného sa žalovaný domáha, aby súd žalobu žalobkyne zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

Prílohou vyjadrenia žalovaného boli okrem v spise sa už nachádzajúcej žiadosti žalobkyne o poskytnutie jej úveru z 27.02.2015 a oznámenia žalovaného o schválení úveru z 27.02.2015, aj bez uvedenia dátumu účinnosti a bez podpisu zmluvných strán cit. „Zmluvné dojednania Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.“ (ďalej len „zmluvné dojednania žalovaného“).

4. Podľa žalobkyne v ňou podanom vyjadrení (replike) k stanovisku žalovaného, v danom prípade záväzkovo-právny vzťah založený medzi žalobkyňou a žalovaným úverovou zmluvou z 27.02.2015, je vzťahom spotrebiteľským na ktorý je nutné prioritne aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch v ich znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy. Podľa žalobkyne poplatok za poskytnutie úveru v sume 150,- Eur, jednako nebol medzi ňou a žalovaným individuálne dojednaný, ale bol jednostranne stanovený žalovaným v ňom predtlačenom formulári a jednako tento poplatok nebol zadefinovaný zodpovedajúcim protiplnením zo strany žalovaného za jeho zaplatenie, ktoré skutočností majú za následok, že určenie tohto poplatku spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa a preto je jeho dojednanie (rozumej poplatku) v súlade s § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľným a teda neplatným. Pokiaľ ide o cit. „Dohodu o poskytnutí služby“ žalobkyňa zotrvala na svojich tvrdeniach uvádzaných v žalobe s tým, že zdôraznila, že ona si takúto dohodu nežiadala a ani s ňou nebola individuálne dojednaná a o jej uzavretí sa dozvedela až z oznámenia žalovaného o schválení úveru s tým, že toto oznámenie nie je žalobkyňou podpísané a teda ani nemôže byť súčasťou úverovej zmluvy. Žalobkyňa opakovane ako v žalobe uviedla, že ak jej ustanovenie § 567 ods. 1 Občianskeho zákonníka umožňovalo ako dlžníkovi z úverovej zmluvy plniť v mieste svojho bydliska, logicky už nemala dôvod uzatvárať Dohodu o poskytnutí jej služby zo strany žalovaného spočívajúcej v preberaní mesačných splátok úveru zamestnancom žalovaného v mieste jej bydliska a k tomu ešte za odplatu s tým, že vyzvala žalovaného, aby takúto Dohodu podpísanú žalobkyňou predložil. K téme konečnej splatnosti úveru, žalobkyňa zotrvala na tvrdení, že tento údaj v úverovej zmluve absentuje s tým, že v úverovej zmluve nie je uvedený ani dátum splatnosti prvej splátky a ani poslednej splátky, tak ako to tvrdí žalovaný a na uvedenom nič nemení ani to, že tento údaj je uvedený v oznámení žalovaného o schválení úveru, pretože toto oznámenie nie je súčasťou úverovej zmluvy a je len jednostranným vyhlásením žalovaného, ktoré žalobkyňa písomne neodsúhlasila a teda o týchto údajoch v čase kedy 25.02.2015 podpisovala úverovú zmluvu nemala vedomosť. Z uvedených dôvodov žalobkyňa zotrvala na znení svojho žalobného návrhu.

5. Na argumenty žalobkyne reagoval žalovaný vo svojom vyjadrení (duplika) v ktorom v prvom rade nerozporoval tvrdenia žalobkyne o spotrebiteľskom charaktere ich vzájomného zmluvného vzťahu. Pokiaľ však ide o poplatok za poskytnutie úveru, podľa žalovaného zaplatenie takéhoto poplatku za poskytnutie úveru je bežnou obchodnou praxou a je štandardne vyžadovaný subjektami na finančnom trhu a na tomto základe sa podľa žalovaného nie je možné domáhať bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s tým, že žalobkyňa o tomto poplatku bola riadne informovaná v čase podania žiadosti o poskytnutie jej úveru a ak by s týmto poplatkom nesúhlasila, tak by o úver nepožiadala. Žalovaný v tej spojitosti poukázal na definíciu poplatku v § 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého je to platba, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru a je odlišnou od úroku s tým, že aktuálne účinný zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., takúto definíciu poplatku nepozná, avšak z kontextu jeho úpravy je tiež zrejmé, že sa jedná o platbu odlišnú od úroku s tým, že zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 10 definuje, ktoré poplatky v spojení so spotrebiteľským úverom sú ex lege zakázané a to sú poplatky za vedenie, evidenciu alebo správu úveru, t.j. poplatok za poskytnutie úveru zakázaný nie je a teda je podľa žalovaného dovolený a už z jeho označenia je zrejmé za čo bol zaplatený, t.j. za poskytnutie úveru, čo je podľa žalovaného s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. Cpjn 203/2013, činnosť realizovaná v záujme obidvoch zmluvných strán a teda tento poplatok nie je platený za niečo čo by nebolo aj v záujme

klienta (žalobkyne). Žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia, že žalobkyňa podpísala aj Dohodu o poskytnutí služieb, túto predložil ako dôkaz. Žalovaný tiež podotkol, že jeho oznámenie o schválení úveru je neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, pretože listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých samostatných strán cit. „... pričom len listina ako celok musí byť podpísaná“ a súčasne zo žiadneho ustanovenia spotrebiteľskej právnej úpravy nevyplýva, žeby zmluva o spotrebiteľskom úvere nemohla pozostávať z viacerých dokumentov s tým, že v danom prípade v tomto oznámení nie sú uvedené žiadne nové údaje, ktoré by z hľadiska podstatných náležitostí zmluvy mali právnu relevanciu. V ostatnom sa žalovaný pridržiava svojich skorších vyjadrení.

K duplike žalovaného bola pripojená cit. „Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500105316“ žalobkyňou podpísaná 25.02.2015 a žalovaným 27.02.2015.

6. Na pojednávanie nariadené na 02.07.2021 sa nedostavil právny zástupca žalovaného, ktorý svoju neúčast', ako aj neúčast' žalovaného ospravedlnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 24.06.2021, z dôvodov hospodárnosti konania so súhlasom konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP pojednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ako aj v neprítomnosti žalobkyne, ktorej právna zástupkyňa na pojednávaní v podstate argumentačne zotrvala na svojich skorších písomných vyjadreniach vo veci a na žalobe trvala tak, ako bola podaná.

7. Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán a nimi priloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

8. Zo žiadosti žalobkyne o poskytnutie úveru vyplýva, že žalobkyňa 25.02.2015 žiadala žalovaného o poskytnutie úveru za podmienok uvedených v bode 5. tejto žiadosti a to úver žiadala vo výške 1 500,- Eur, ktorý by splácala v 42-och mesačných splátkach po 47,17 Eur s tým, že celková čiastka, ktorú bude musieť zaplatiť, t.j. istina úveru spolu s úrokmi z úveru a s poplatkom za poskytnutie úveru bude 2 131,14 Eur a to pri priemernej RPMN 34,42 %, pri predpokladanej RPMN za úver vo výške 25,73 % a pri ročnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 17,68 %. V žiadosti z 25.02.2015 ja taktiež uvedené, že suma mesačnej splátky cit. „... s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá“ bude 81,87 Eur s tým, že žalobkyňa mala žiadať o poskytnutie úveru za poplatok v sume 150,- Eur. Žalobkyňa požiadala aj o priznanie revolvingu v sume 1 500,- Eur, s tým, že ročná úroková sadzba revolvingu by bola 17,68 % a predpokladaná RPMN revolvingu 25,73 %, takže celková čiastka, ktorú by žalobkyňa musela za poskytnutý revolving zaplatiť by bola 2 131,14 Eur.

V bode 6 označenej žiadosti, ktorá bola žalovaným podpísaná 27.02.2015, sú vyplnené údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu a to tak, že žalobkyňa sa za poplatok 150,- Eur poskytne úver v sume 1 500,- Eur ktorý bude splácať v 42-och mesačných splátkach po 47,17 Eur (istina vrátane úrokov) s tým, že celková čiastka, ktorú bude musieť zaplatiť, t.j. istina úveru spolu s úrokmi bude 2 131,14 Eur a to pri priemernej RPMN 34,42 %, pri RPMN za úver vo výške 25,54 % a pri ročnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 17,68 % s tým, že suma mesačnej splátky úveru spolu cit. „... s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb“ bude 81,87 Eur. Okrem toho žalobkyňa mala byť poskytnutá celková čiastka revolvingu v sume 1 500,- Eur, takže pri ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 17,68 % a pri RPMN revolvingu 25,54 %, mala byť celková čiastka, ktorú žalobkyňa mala za poskytnutý revolving zaplatiť bola 2 131,14 Eur. V tomto bode je tiež uvedené cit. „V prípade uzavretia Dohody o poskytovaní služieb Veriteľ bude informovať aj o celkovej sume zahŕňajúcej mesačnú splátku a mesačnú platbu podľa Dohody o poskytovaní služieb.“

Podľa bodu 8.1. žiadosti cit. „V prípade omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť Veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t. j. 14,6 % p.a.). Ak sa z dôvodu omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky o viac ako tri mesiace stali podľa článku 13. ods. 13.1. písm. a) zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere okamžite splatnými všetky záväzky Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) podľa tejto Zmluvy o RÚ a/alebo Dohody o poskytovaní služieb, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t. j. 14,6 % p.a.).“

9. Z cit. „Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“ k zmluve č. 8500105316 z 27.02.2015 vyplýva, že žalovaný oznamuje žalobkyňu schválenie poskytnutého úveru vo výške 1 500,- Eur, ktorý bude splácať v 42-och mesačných splátkach po 47,17 Eur (z toho istina 35,71 Eur + úroky 11,46 Eur) s tým, že mesačná splátka podľa Dohody bude 34,70 Eur, takže celková mesačná splátka bude 81,87 Eur (47,17

+ 34,70) a poplatok za poskytnutie úveru bude 150,- Eur. Splatnosť prvej splátky mala byť 01.04.2015 a poslednej splátky 01.09.2018 s tým, že splátky mali byť splatné mesačne vždy k 1. dňu v mesiaci a to pri priemernej hodnote RPMN vo výške 34,42 %, pri RPMN úveru 25,54 % a pri ročnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 17,68 %, celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa za úver zaplatiť (t.j. istina spolu s úrokmi z úveru a s poplatkom za poskytnutie úveru) bola 2 131,14 Eur a celková suma, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť ako odmenu z Dohody bola 1 457,40 Eur. Súčasne žalovaný oznámil žalobkyni, že jej bola schválená výška revolvingu v sume 1 500,- Eur, ktorý by mala splácať v splátkach po 47,17 Eur a to pri predpokladanej RPMN revolvingu 25,54 %, pri ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 17,68 %, pričom celková dlžná čiastka, ktorú bude musieť žalobkyňa pri každom revolvingu zaplatiť bola 2 131,14 Eur.

10. Podľa bodu 14.1. zmluvných dojednaní žalovaného cit. „Služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu na uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Veriteľom a Dlžníkom, napríklad na získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok.“

Podľa poslednej vety bodu 14.2. zmluvných dojednaní žalovaného cit. „Služby sú poskytované na základe uzavretia samostatnej dohody o ich poskytovaní.“

11. Podľa čl. I., bodu 1. „Dohody o poskytovaní služieb č. 8500105316“ žalobkyňou podpísanej 25.02.2015 a žalovaným 27.02.2015 (ďalej len „Dohoda o poskytovaní služieb“) cit. „Dohoda upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere s číslom rovnakým ako je číslo Dohody (ďalej aj príslušná Zmluva o revolvingovom úvere), kde Poskytovateľ má postavenie Veriteľa a Zákazník postavenie Dlžníka. Dohoda zakladá právo Zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Zákazník má právo, ale nie povinnosť, využívať služby, rovnako tak právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb; týmto nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu.“

Podľa čl. I., bodu 3 Dohody o poskytovaní služieb cit. „Jednotlivé služby sú poskytované Zákazníkovi automaticky alebo na základe uplatnenia práva Zákazníka na ich poskytnutie (napríklad služba „Prepáročovanie platieb“). Poskytovateľ sa Dohodou zaväzuje Zákazníkovi poskytovať služby, a to odo dňa účinnosti tejto Dohody.“

Podľa čl. I., bodu 7.1. Dohody o poskytovaní služieb cit. „Zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie Dohody zaplatí mesačne Poskytovateľovi odplatu vo výške 2,57 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení Veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“

Podľa čl. II. Dohody o poskytovaní služieb označeného ako cit. „Definícia služieb“, sa žalobkyni na základe tejto dohody mal poskytovať balíček týchto služieb a to podľa charakteru tej ktorej služby buď automaticky alebo na jej požiadanie - informovanie o zostávajúcich záväzkoch; možnosť odkladu splátok; podanie informácie pred splatnosťou splátky; podanie informácie o prijatí platby; vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie; zmena zmluvy na podnet klienta; prepáročovanie platieb na príslušnú zmluvu; druhá upomienka zdarma; podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom.

12. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

13. Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.“

14. Podľa § 43a ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.“

15. Podľa § 43c ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu. Včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom

návrhu dôjde navrhovateľovi. Prijatie možno odvolať, ak odvolanie dôjde navrhovateľovi najneskôr súčasne s prijatím.“

16. Podľa § 44 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.“

17. Podľa § 44 ods. 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.“

18. Podľa § 46 ods. 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavý účastníkov na tej istej listine.“

19. Podľa § 298 ods. 1 CSP „Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

20. Podľa § 298 ods. 2 CSP „Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

21. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

22. Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

23. Podľa § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“

24. Podľa § 53 ods. 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

25. Podľa § 53 ods. 4 písm. t) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa.“

26. Podľa § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

27. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

28. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.“

29. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

30. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

31. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

32. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“

33. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.“

34. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

35. Podľa § 9 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

36. Podľa § 9 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.“

37. Podľa § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom

je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.“

38. Podľa § 9 ods. 11 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa o tom, že nedošlo k splateniu splátky zo spotrebiteľského úveru v lehote jej splatnosti písomne alebo formou krátkej textovej správy (SMS), a to najneskôr do 15 dní odo dňa splatnosti tejto splátky zo spotrebiteľského úveru.“

39. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.“

40. Podľa § 19 ods. 1, 2 a 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2.“

41. Podľa prvej vety § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia.“

42. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ „Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“

43. Podľa prvej vety § 456 OZ „Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.“

44. Podľa § 457 OZ „Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.“

45. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom nimi uzavretej úverovej zmluvy z 27.02.2015, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaný ako právnická osoba poskytol žalobkyňi ako fyzickej osobe úver v rámci predmetu svojho podnikania, pričom žalobkyňa nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, t.j. úver jej bol poskytnutý za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalovaný nepopieral postavenie žalobkyne v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho

zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

46. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 631,14 Eur a to titulom vrátenia jej sumy, o ktorú sumu mala žalobkyňa jednako preplatiť žalovaným jej poskytnutú sumu istiny úveru vo výške 1 500,- Eur, aj o sumu úrokov a poplatkov a to na tom základe, že úverovú zmluvu z 27.02.2015, ktorá bola právnym podkladom pre poskytnutie úveru žalobkyni, je podľa žalobkyne kvôli absencii jej obligatórných zákonných náležitostí potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkov a jednako sa žalobkyňa domáha vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 1 457,40 Eur aj titulom zaplataenia za služby, ktoré jej mali byť poskytnuté na základe s ňou individuálne nedojednanej Dohody o službách (631,14 + 1 457,40 = 2 088,54).

47. Skôr ako by sa bol okresný súd zaoberal žalobkyňu nastolenou otázkou o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jej žalovaným poskytnutého úveru, t.j. skôr ako by okresný súd začal skúmať, či úverová zmluva z 27.02.2015 má alebo nemá všetky zákonné náležitosti vyžadované v čase jej uzavretia v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo nevyhnutným aby okresný súd skúmal či takáto úverová zmluva z 27.02.2015 aj účinne vznikla, teda či bola vôbec uzavretá a teda či tu existoval a existuje právny základ, resp. platný právny titul, na základe ktorého bol žalobkyni poskytnutý úver a teda aj s týmto úverom všetky ostatné doplnkové služby na neho nadväzuje.

48. Z citovaných zákonných ustanovení § 40 a nasl. Občianskeho zákonníka je zrejmé, že zmluva (akákoľvek zmluva), ako dvojstranný právny úkon (t.j. prejav vôle dvoch zmluvných strán) nemusí vzniknúť v jednom časovom okamihu, t.j. tak, aby ju v jeden deň a na identickom mieste podpísali súčasne obidve zmluvné strany, ale proces jej vzniku môže spočívať aj v zaslaní návrhu (oferta) na jej uzavretie druhej zmluvnej strane s ktorou navrhovateľ zamýšľa zmluvu uzavrieť v navrhovateľom návrhu obsiahnutom znení a v prijatí (akceptácia) tohto návrhu jeho adresátom a to hoc aj na inom mieste a v iný deň odlišný odo dňa spísania návrhu, avšak v tomto prípade je zmluva platne a účinne uzavretá iba ak adresát návrhu na jej uzavretie tento návrh prijme bez výhrad a doplnení, t.j. iba v prípade ak sa absolútne prekrývala oferta s jej akceptáciou.

49. V danom prípade mal okresný súd z vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi žalobkyňou (dlžník, spotrebiteľ) a žalovaným (veriteľ, dodávateľ) v skutočnosti nedošlo 27.02.2015 k platnému a teda účinnému uzavretiu úverovej zmluvy, pretože návrh (žiadosť) žalobkyne z 25.02.2015 na jej uzavretie (oferta) adresovaný žalovanému, v podstatnom bode tohto návrhu ním nebol prijatý (akceptovaný) bez výhrad, t.j. bez dodatkov, obmedzení alebo iných zmien, tak ako to na riadne a bezvadné uzavretie zmluvy vyžaduje a predpokladá cit. § 44 ods. 2 OZ. V návrhu (žiadosti) žalobkyne (oferent) na uzavretie úverovej zmluvy bolo uvedené, že žalobkyňa má záujem o úver pri predpokladanej ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) úveru vo výške 25,73 %, avšak v oznámení žalovaného o prijatí tohto návrhu na uzavretie úverovej zmluvy (akceptácia) žalovaný (oblát) uviedol, že RPMN úveru bude len vo výške 25,54 %, čo by na prvý pohľad mohlo vyvolať dojem, že tým, že žalovaným určená RPMN úveru je v skutočnosti nižšia, než ako ju navrhovala žalobkyňa, že sa tým, v ktorom dôsledku sa ich vôľa prekrýva, avšak podľa okresného súdu, je toto zdanie mylné a mätúce, pri súčasnom zvážení toho, že všetky ostatné údaje uvedené v návrhu na uzavretie zmluvy (oferta) a v prijatí (akceptácia) tohto návrhu na uzavretie zmluvy sú paradoxne identické. Inými slovami povedané, keďže údaj o RPMN, ktorý údaj nepochybne ovplyvňuje celkovú cenu úveru, pretože zahŕňa v sebe všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ (žalobkyňa) za úver zaplatiť, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom, ktoré ukazovatele (t.j. suma úveru, výška úrokovej sadzby, poplatok za poskytnutie úveru a pod.) sú tak vstupnými premennými pre výpočet RPMN, je len ťažko uveriteľným, že v danom prípade pri identickej (nezmenenej) hodnote týchto pre výpočet RPMN použitých premenných tak v návrhu na uzavretie úverovej zmluvy, ako aj v jeho akceptácii, žalovaný (dodávateľ) vypočítal inú RPMN, než akú navrhovala pri tých istých vstupných údajoch žalobkyňa. Ešte inými slovami povedané, je nemysliteľným, aby pri fungovaní elementárnych matematických princípov, po dosadení do vzorca na výpočet RPMN uvedeného v prílohe č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, vždy tých istých (nezmenených) vstupných premenných, aby sa dospelo k vždy inému výpočtu RPMN, ku ktorému inému výpočtu nemožno v danom prípade dospieť ani pri zaokruhľovaní výsledku, pričom zdôrazňujem, že pri odlišnej RPMN tak v offerte, ako aj v jej akceptácii, paradoxne mala žalobkyňa (spotrebiteľ) za úver zaplatiť celkovo vždy rovnakú sumu 2 131,14 Eur (?). Vzhľadom na uvedené, tak podľa okresného súdu v danom prípade

ohľadom určenia RPMN nedošlo medzi žalobkyňou a žalovaným k zhode (prekrytiu) ich vzájomných prejavov vôle, t.j. nedošlo k prekrytiu oferty a akceptácie a teda nedošlo ani k platnému uzavretiu úverovej zmluvy so žalobkyňou navrhovaným jej obsahom (navyše takto určenú RPMN možno považovať pre spotrebiteľa za zmätočnú a nejasnú, viď ďalej k výpočtu RPMN, pozn. súdu).

50. Vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade sa tak jedná o zmenu podmienok návrhu na uzavretie zmluvy v jeho podstatnom bode a to v určení RPMN, pretože, tento údaj vypovedá o reálnej cene spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií, takže je to pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, preto je to pre žalobkyňu ako spotrebiteľa rozhodujúci parameter pre rozhodnutie či úverovú zmluvu uzavrie alebo neuzavrie, možno konštatovať, že v danom prípade návrh žalobkyne bez zmien a výhrad prijatý nebol, resp. veriteľom (žalovaným) formulovaná „akceptácia“ bola v skutočnosti novým návrhom na uzavretie úverovej zmluvy, avšak z predložených listinných dôkazov však už nevyplýva, žeby na tento nový návrh veriteľa (žalovaného), spotrebiteľ (žalobkyňa) reagoval/a jeho bezvýhradnou akceptáciou.

51. Okresný súd tiež podotýka, že nezhoda žalobkyne, ako navrhovateľa (zamýšľaného spotrebiteľa) na uzavretie úverovej zmluvy na jednej strane a žalovaného, ako veriteľa a adresáta tohto návrhu na uzavretie úverovej zmluvy na strane druhej, v otázke určenia RPMN, nemôže byť ponímaná iba ako nepodstatná, resp. iba ako spresnenie pôvodného návrhu, pretože od tohto zmluvného parametra, tak ako už bolo uvedené, sa odvíjajú aj ďalšie podstatné náležitosti úverovej zmluvy (spotrebiteľskej zmluvy) a to celková cena úveru a teda aj údaj o celkovej minimálnej splátke úveru. Zmenu údajov o RPMN v odpovedi žalovaného (veriteľa) oproti návrhu žalobkyne (dlžníka) na uzavretie úverovej zmluvy, tak podľa okresného súdu nemožno vzhľadom na uvedené ponímať iba ako vymedzenie obsahu navrhovanej zmluvy inými slovami, bez zmeny jej obsahu, tak ako to predpokladá posledná veta cit. § 44 ods. 2 OZ, pretože v danom prípade sa nejedná iba o vec výkladu významu použitých výrazových prostriedkov v návrhu a v jeho „domnelej akceptácii“, ale ide o zreteľnú a explicitnú (číselne vyjadrenú) zmenu výšky RPMN majúcu vplyv aj na iné podstatné parametre úveru (viď vyššie). Právna úprava o účinnom uzavretí zmluvy iba pri bezvýhradnej akceptácii návrhu na jej uzavretie účinne bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konformného konsenzu oboch zmluvných strán na jej obsahu, čo sa v danom prípade nestalo.

52. V dôsledku neplatného uzavretia úverovej zmluvy, resp. zamýšľanej „úverovej zmluvy“ nastal tak medzi účastníkmi tohto zamýšľaného právneho úkonu režim bezdôvodného obohatenia, na základe ktorého si boli povinní navzájom vrátiť iba to, čo si navzájom na základe tohto neexistujúceho právneho úkonu (úverovej zmluvy) poskytli. Keďže žalovaný (veriteľ) bez existencie právneho titulu, t.j. bez existencie platnej úverovej zmluvy, poskytol žalobkyni (dlžník) plnenie v sume 1 500,- Eur, resp. reálne iba v sume 1 350,- Eur (po odpočítaní poplatku 150,- Eur za poskytnutie úveru, ktorý poplatok bez existencie platnej úverovej zmluvy taktiež nemohol byť logicky platne dojednaný, viď ďalej), žalobkyňa mu bola povinná bez ďalšieho vrátiť iba túto jej reálne poskytnutú sumu 1 350,- Eur, avšak keďže žalobkyňa zaplatila žalovanému titulom úveru z neplatnej úverovej zmluvy až sumu 2 131,14 Eur, t.j. zaplatila viac ako mala a bola povinnou a žalovaný, ktorý túto skutočnosť v rámci svojho práva vyjadriť sa k sporu nijako nerozporoval a ktorý toto plnenie nad sumu 1 350,- Eur bez platného právneho titulu od žalobkyne prijal a toto žalobkyni doposiaľ nevrátil, vzniká tak žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu povinnosť vydať (vrátiť) žalobkyni toto obohatenie v sume 781,14 Eur (2 131,14 - 1 350), t.j. v sume o ktorú žalobkyňa jej reálne poskytnutú sumu 1 350,- Eur titulom neplatného uzavretia úverovej zmluvy preplatila.

53. Pokiaľ ide o tento prvý nárok žalobkyne na vydanie jej bezdôvodného obohatenia žalovaným z tejto zamýšľanej „úverovej zmluvy“ z „27.02.2015“, okresný súd ešte nad rámec podotýka, že k rovnakému, ako vyššie konštatovanému záveru o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni sumu 781,14 Eur, by okresný súd dospel, aj keby inak prisvedčil (čo neprisvedčil), že by 27.02.2015 došlo k účinnému a teda k platnému uzavretiu „úverovej zmluvy“ (čo nedošlo), pretože v danom prípade preskúmaná „zamýšľaná úverová zmluva“ neobsahuje všetky obligatórne zákonné náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu jej zamýšľaného uzavretia, ktoré zákonodarca v cit. § 11 ods. 1 tohto zákona sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, takže aj v tomto prípade, by žalovaný bol povinný vrátiť žalobkyni (spotrebiteľ) len rozdiel medzi sumou jej reálne žalovaným vyplatenou (1 350,- Eur) a sumou, ktorú žalovanému žalobkyňa už navyše zaplatila (2 131,14 Eur).

V danom prípade v úverovej zmluve v zmysle § 9 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, nie je jasne zadefinovaný druh spotrebiteľského úveru, ktorý bol na jej základe poskytnutý, pretože je v nej uvedené, že sa jedná o úver cit. „revolvingového typu“. Keďže dotknutá úverová zmluva je označená ako revolvingová, je podľa okresného súdu nevyhnutným uviesť základné znaky revolvingu, ktorým je úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté finančné prostriedky opakovane. Môže byť poskytnutý aj formou kreditnej karty, pri ktorých je klientovi poskytnutý úverový rámec a ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, resp. jeho časť povinnou minimálnou splátkou hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec, resp. jeho časť, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zaplatenými splátkami zvyšuje. Vzhľadom na uvedené okresný súd dospel k záveru, že predložená „zamýšľaná úverová zmluva“ z 27.02.2015, aj napriek jej označeniu ako revolvingová, nie je v skutočnosti zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru, pretože nenapĺňa jeho podstatné znaky. Okresný súd podľa obsahu zmluvy posúdil túto ako zmluvu úverovú, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý klasický spotrebný úver v sume 1 350,- Eur, keďže splácanie jednotlivých súm žalobkyňou nemalo za následok automatické zvyšovanie úverového rámca. O uvedenom svedčí aj dojednanie o výške mesačnej splátky, počte splátok, jednorázové poskytnutie finančných prostriedkov na účet a pod., čo pri revolvingu nie je možným. Aj keď v dotknutej „úverovej zmluve“ boli dojednania okrem spotrebného úveru aj ohľadne revolvingu, tak zo žiadneho z predložených dôkazov nevyplýva, že by žalobkyňa čerpala aj revolving. V tomto smere, pokiaľ ide o označenie úverovej zmluvy a tomu zodpovedajúcemu jej obsahu, možno uvažovať aj o zámernom klamaní spotrebiteľa, pretože je nepochybné, že priemerný spotrebiteľ nemôže mať prehľad o náležitostiach zmlúv jednotlivých typov úverov, zvlášť pri tak neprehľadných zmluvách a množstve údajov v nej uvedených v časti dopísaných aj rukou, ako boli okresnému súdu predložené v tomto prípade.

Na tomto mieste okresný súd podotýka, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v „úverovej zmluve“ v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, by odôvodňovala legitímne prijať záver o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré by okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným, ak by platne vznikol, za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu presvedčivosti svojho odôvodnenia sa okresný súd venoval aj ďalším týmto dôvodom.

Podľa okresného súdu v zamýšľanej „úverovej zmluve“ absentuje aj zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a to uvedenie doby (v rokoch) trvania úverového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, podľa okresného súdu túto náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (v danom prípade podľa oznámenia žalovaného o schválení úveru 01.09.2018), a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalovaný (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažovaný bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Okrem toho, podľa okresného súdu údaj o dobe trvania úverovej zmluvy nie je možné stotožňovať ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 42 splátok), ktorými mala žalobkyňa jej poskytnutý úver žalovanému splatiť a to v uvedenom kontexte podľa okresného súdu už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko - dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak doba trvania úverového vzťahu ako aj počet splátok. V tomto smere podľa okresného súdu sa nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúčinnosťou úveru. A ak by aj bol žalovaný (dodávateľ) toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme

ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je tiež názoru, že zodpovednosť žalovaného za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], by nebolo možné prenášať ani na plecia spotrebiteľa (žalobkyne) s odvolávaním sa na jeho/jej matematické zručnosti a vyspelosť, pretože žalovaný (dodávateľ), ktorý podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje. V danom prípade žalovaný neurčito kumuloval údaj o počte splátok s údajom o „dobe“ trvania úverovej zmluvy, resp. ani nie tak s údajom o „dobe“, ale s údajom o jeho splatnosti, ktorý pojem „splatnosti úveru“ však spotrebiteľovi vôbec nemusí byť jasný, že sa jedná o dobu trvania úverového vzťahu, a to kumuloval ich navyiac iba v jednom údaji, keďže aj v žiadosti žalobkyne bolo uvedené cit. „splatnosť úveru (počet splátok)“ avšak vo svojom oznámení tento údaj označuje už len termínom cit. „splatnosť úveru“. Navyše na tomto mieste žalovaný obranne argumentoval len tým, že pokiaľ ide o dobu trvania úverového vzťahu, tak z čl. 9 ods. 9.1. zmluvných dojednaní, ktoré sú podľa čl. 14 úverovej zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, vyplýva, že cit. „Zmluva o RÚ sa uzatvára na dobu neurčitú“, čo vzhľadom na vyššie už ustálenú otázku druhu, resp. charakteru úveru poskytnutého žalovanej, t.j. že sa vzhľadom na parametre zamýšľaného úveru malo jednať o klasický spotrebiteľský a nie revolvingový úver, je argumentáciou irelevantnou a nekorešpondujúcou so zamýšľanými dojednanými údajmi úveru. Okrem toho na margo tzv. zmluvných dojednaní, ktorých sa v tomto konaní žalovaný dovoľáva ako neoddeliteľnej súčasti zamýšľanej „úverovej zmluvy“, okresný súd v prvom rade podotýka, že cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase imperatívne vyžaduje, aby v tomto ustanovení uvedené náležitosti boli obligatónnymi náležitosťami bezprostredne spotrebiteľskej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami a nie iných, vznik úverového vzťahu „sprevádzajúcich“ formulárov, žiadostí, či dojednaní, ktoré dojednania sú navyše v tomto prípade označené ako cit. „Zmluvné dojednania Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.“, z ktorého označenia mylne vyplýva, že by sa malo jednať o „zmluvné“ dojednania, t.j. o dojednania dvoch strán zmluvy, ako dvojstranného právneho úkonu, avšak súčasne z tohto označenia vyplýva, že sa jedná od dojednania „... spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.“, resp. nejedná sa o dvojstranný právny úkon (zmluva), pretože tieto dojednania nie sú datované a ani podpísané žalobkyňou a žalovaným, ale jedná sa len o jednostranný úkon (jednostranné vyhlásenie) žalovaného uvedené v predtlačenom formulári bez záväznosti pre spotrebiteľa, ktorý si ich nemal možnosť vyjednať, ani ovplyvniť ich znenie a napokon ich ani nesignoval.

Ďalšou obligatónnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, ktorý údaj v preskúmvanej zamýšľanej „úverovej zmluve“ taktiež absentuje a ktorý údaj taktiež nie je možné stotožniť s počtom mesačných splátok, pričom iný výklad než ten, že termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo, neprichádza do úvahy (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 zo dňa 27.5.2014). V danom prípade sa okresný súd síce stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že zmluva nemusí byť uzavretá na jednom dokumente a že jeho oznámenie o schválení úveru by bolo súčasťou „úverovej zmluvy“, ak by bola samozrejme „úverová zmluva“ platne uzavretá (čo nebola), pričom okresný súd dodáva, že toto oznámenie, nielenže by bolo súčasťou „úverovej zmluvy“, ale ono by bolo priamo zmluvou, keďže by sa v podstate jednalo o akceptáciu návrhu na jej uzavretie (viď vyššie, pozn.), avšak okresný súd vzhľadom na všeobecný zákonný mechanizmus uzatvárania zmlúv, už nemôže prisvedčiť argumentácii žalovaného, že by v danom prípade bola naplnená požiadavka zákonnej náležitosti „úverovej zmluvy“ uvedením termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý je podľa žalovaného uvedený v jeho oznámení ako termín splatnosti poslednej splátky úveru dňom 01.09.2018 a teda podľa žalovaného toto jeho oznámenie o schválení úveru neobsahovalo pre žalobkyňu (spotrebiteľ) žiadne nové údaje, pretože, ako už bolo uvedené tento údaj sa v žiadosti (oferta) žalobkyne nenachádzal a teda ani nemohlo dôjsť k jeho odsúhlaseniu v oznámení (akceptácia) žalovaného, kde bol tento údaj pre žalobkyňu uvedený prvý raz a teda ohľadom tohto údaja by pre jeho platné dojednanie nedošlo k zhode oferty a jej akceptácie.

Okresný súd poukazuje aj na ďalší nedostatok zamýšľanej „úverovej zmluvy“ a to je absencia náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, v súvislosti s v úverovej zmluve uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), ktorá v danom prípade, ako už bolo vyššie uvedené nielenže nebola platne dojednaná (ohľadne nej nedošlo k zhode oferty a akceptácie), ale v „úverovej zmluve“ neboli prehľadne uvedené ani všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v „úverovej zmluve“ absentoval explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase jej uzatvorenia. Uvedené bolo a je v tomto prípade o to naliehavejšie, že ako už bolo uvedené aj napriek identickým vstupným údajom k výpočtu RPMN v offre a v akceptácii, bola RPMN v oboch prípadoch určená paradoxne rozdielne, čo by bolo odkontrolovateľným v prípade, žeby v „úverovej zmluve“ bol uvedený aj zákonom vyžadovaný výpočet RPMN. Okresný súd má za to, že v danom prípade v „úverovej zmluve“ nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalovaným (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité (v tomto smere nepostačuje iba „okopírovanie“ vzorca na výpočet RPMN zo zákona o spotrebiteľských úveroch do úverovej zmluvy). S poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. j), § 19 ods. 1, 2, 5 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia zamýšľanej „úverovej zmluvy“ vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platilo by, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatornými náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen g), i) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Napokon podľa okresného súdu v zamýšľanej „úverovej zmluve“ by chýbala aj zákonná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“). V zamýšľanej „úverovej zmluve“ by bola uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky by bolo započítaných na splátku istiny úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejmé okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť má byť v zmysle návestia cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie napr. amortizačnej tabuľky. Okresný súd je názoru, že požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnu a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenu veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku by „úverová zmluva“ z 27.02.2015 nespĺňa.

Okrem toho podľa okresného súdu, požiadavku uvádzať priamo v úverovej zmluve presnú vnútornú skladbu (vnútorné členenie) každej splátky na istinu, úrok a poplatky nemožno zamieňať s požiadavkou podľa ktorej, veriteľ (žalovaný) poskytne spotrebiteľovi (žalobkyňa), kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu na požiadanie a bezplatne amortizačnú tabuľku s týmto rozpisom, pretože ak by to bolo možné zamieňať, tak potom by opäť zákonodarca v cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, neuvádzal osve popri § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy aj poučenie o práve spotrebiteľa vyžiadať si od veriteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ale zákonodarca by uviedol len jednu z týchto požiadaviek ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy. Inými slovami, absenciu jednej z uvedených zákonných náležitostí úverovej zmluvy nie je možné nahrádzať resp. ospravedlňovať ďalšou resp. inou jej zákonnou náležitosťou. Napokon okresný súd podotýka, že je mu známa rozdielna judikatúra aj súdov vyšších stupňov v otázke tejto náležitosti úverových zmlúv, kedy napr. podľa názoru Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.02.2018, náležitosťou úverovej zmluvy nemusí byť aj rozpis vnútornej skladby každej splátky úveru na istinu, úrok a poplatky, avšak odklon od tohto právneho názoru už vysvetlil a s ním sa vysporiadal už Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, ktoré rozhodnutie je dátumovo novšie ako zmienený judikát z 22.02.2018, pričom s názormi krajského súdu sa okresný súd v plnej miere stotožnil a na toto rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 okresný súd v celom rozsahu odkazuje cit.

„Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel okresný súd k záveru, že ak by aj bola „úverová zmluva“ z 27.02.2015 platne uzavretá (čo nebola), tak z dôvodu, že by

neobsahovala náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. a), f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, by v spojení s cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, bol spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni na jej základe bezúročný a bez poplatkov, preto by žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému iba sumu jej reálne poskytnutej istiny úveru v sume 1 350,- Eur, avšak keďže žalobkyňa žalovanému zaplatila už sumu 2 131,14 Eur, tak žalovaný by bol titulom bezdôvodného obohatenia, keďže plnenie nad sumu 1 350,- Eur prijal od žalobkyne bez platne dojednaných úrokov a poplatkov, povinný toto plnenie v sume 781,14 Eur (2 131,14 - 1 350) žalobkyni vydať.

54. Pokiaľ ide o poplatok v sume 150,- Eur za poskytnutie úveru, ktorý žalovaný zúčtoval vo svoj prospech z, v zamýšľanej úverovej zmluve, proklamovanej sumy úverovej istiny, tak ako bol okresný súd už vyššie uviedol, tým že „úverová zmluva“ v rámci ktorej mal byť dojednaný aj tento poplatok nebola platne uzavretá, nemohol byť platne dojednaný ani tento poplatok o sumu ktorého tak žalovaný žalobkyňu ukrátil, pretože bez jeho platného dojednaní, jej o túto sumu žalovaný krátil úverovú istinu 1 500,- Eur, ktorú istinu tak mal okresný za to, že bola žalobkyni vyplatená len v sume 1 350,- Eur.

Pre úplnosť vecí, ak by aj „úverová zmluva“ bola platne dojednaná, tak dojednaním poplatku za poskytnutie úveru v sume 150,- Eur, o ktorú sumu bola ponížená celková suma v úverovej zmluve uvedenej sumy úveru, ktorý mal byť 1 500,- Eur, avšak reálne bolo zo strany žalovaného plnené v prospech žalobkyne iba 1 350,- Eur, tak podľa okresného súdu možno mať za to, že už v základnej náležitosti úverovej zmluvy a to v uvedení výšky sumy poskytnutého úveru by „úverová zmluva“ bola zavádzajúca, vyvolávajúca dojem, že dlžníkovi (žalobkyni) bude poskytnutá tam uvedená suma, čo možno tiež považovať za klamanie spotrebiteľa a nekalú prax. Dojednanie poplatku za poskytnutie úveru pritom nemožno považovať za hlavný predmet plnenia, jedná sa iba o podmienené plnenie, resp. o plnenie ktorým žalovaný podmienil hlavný predmet plnenia, t.j. podmienil poskytnutie úveru spotrebiteľovi, ktoré dojednanie nielenže spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ak mal záujem o úver, ale takéto dojednanie by bolo možné v súlade s cit. § 53 ods. 4 písm. a) a ods. 5 OZ považovať za neprijateľnú podmienku a teda za neplatné dojednanie, ktoré vzhľadom na formulárový typ úverovej zmluvy nebolo individuálne so žalobkyňou dojednané (skutočnosť zrejme súdu aj z iných obdobných prípadov, kedy sa žalovaný požaduje takýto poplatok za poskytnutie úveru, pozn.). Okrem toho toto plnenie (zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru) bolo splatné vopred už dňom uzavretia „úverovej zmluvy“, teda pred reálnym poskytnutím úveru, ktorý žalobkyni ani nebol poskytnutý v plnej, v úverovej zmluve proklamovanej sume, v ktorom dôsledku bola žalobkyňa (spotrebiteľ) takýmto postupom žalovaného v podstate zbavená slobodného rozhodnutia ako naložiť s finančnými prostriedkami, ktoré jej boli v rámci úveru poskytnuté a ktoré bola zaviazaná spolu s odplatom za ich poskytnutie vrátiť a to v rozsahu sumy predmetného poplatku, ktorú musela takto nútene (podmienené) zaplatiť žalovanému.

Na podporu argumentácie k administratívnym poplatkom za poskytnutie úveru možno poukázať aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 z 03.05.2010, v ktorom sa konštatuje, že poplatky za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru sú neprijateľné cit. „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednávaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchný krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytovaní úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie.“ (napr. rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/42/2012 z 11.09.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/219/2013 z 21.08.2014, rozhodnutie Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3 Csp 22/2016 z 23.10.2017 spod.). Inými slovami povedané, podľa okresného súdu spotrebiteľ v dobrej viere očakáva, že ak sa obráti so žiadosťou o úver na inštitúciu, ktorej zmyslom a cieľom podnikania je práve poskytovanie úverov, že tento úver mu bude poskytnutý bezodplatne, pričom všetky úkony, ktoré táto úverová inštitúcia vykonáva v súvislosti s poskytovaním úveru, vykonáva vo svojom vlastnom záujme s cieľom overiť si dôveryhodnosť a reálnu návratnosť svojej investície do sumy úveru, ktorý spotrebiteľovi poskytuje.

Napokon okresný súd podotýka, že aj žalobkyňa vo svojom vyjadrení (replika) argumentovala ohľadom neplatnosti dojednaní poplatku za poskytnutie úveru, avšak v tomto smere už neupravila žalobný petit (zohľadnenie sumy reálne žalobkyni vyplatenej úverovej istiny), takže v konečnom dôsledku žalobkyňa o vrátenie tohto poplatku ani nežiadala, t.j. žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia titulom „úverovej zmluvy“ iba vo výške 631,14 Eur a nežiadala sumu 781,14 Eur (631,14 + 150), ktorú sumu 150,- Eur

jej tak okresný súd v záujme nerozhodnúť ultra petitum ani nepriznal, ale priznal jej nárok na vydanie žalovaných 631,14 Eur.

55. V súvislosti s Dohodou o poskytnutí služieb (Dohoda) z 27.02.2015, titulom neplatného dojednania ktorej sa žalobkyňa taktiež domáha vydania jej bezdôvodného obohatenia žalovaným v sume 1 457,40 Eur, ktorú sumu žalobkyňa zaplatila žalovanému v 42 splátkach po 34,70 Eur ($42 \times 34,70 = 1\,457,40$) a zaplatenie tejto sumy žalovaný v rámci svojho práva vyjadriť sa k žalobe ani nerozporoval, okresný súd uvádza, že z obsahu a účelu predmetnej Dohody vyplýva, že táto bola uzavretá iba v nadväznosti a v súvislosti so zamýšľanou „úverovou zmluvou“ z 27.02.2015, čo vyplýva už aj z označenia jednako „zamýšľanej úverovej zmluvy“, ako aj z označenia Dohody, ktoré sú označené identickým č. 8500105316, ako aj z podstaty služieb poskytovaných na základe tejto Dohody, ktoré služby mali byť poskytované iba cit. „... k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere s číslom rovnakým ako je číslo Dohody ...“ (čl. I., bod. 1 Dohody) a ktoré služby teda bez platne uzavretej úverovej zmluvy, stratili už od počiatku na svojom význame, ktorá skutočnosť mala byť žalovanému, ako subjektu podnikajúcemu v obore poskytovania úverov už od počiatku známou, pretože by mal poznať právny rámec regulujúci jeho činnosť, takže žalovaný prijal od žalobkyne odplatu za ich poskytnutie bezdôvodne.

Žalobkyňa neplatnosť predmetnej Dohody odôvodnila tým, že predmetnú Dohodu ona nepodpísala, táto s ňou nebola osobitne individuálne vyjednaná a navyše odplata sa službu spočívajúcu v osobnom preberaní mesačnej splátky zamestnancom žalovaného od žalobkyne v mieste jej bydliska, pre ňu nebola nijako prospešná, pretože toto právo jej vyplývalo už aj zo zákona a navyše, podľa žalobkyne suma tejto odplaty ani nevyjadrovala vzdialenosť, ktorú by zamestnanec žalovaného k jej bydlisku musel za tým účelom absolvovať.

Z vykonaného dokazovania a to konkrétne zo žalovaným predloženej Dohody o poskytovaní služieb vyplynulo, že tvrdenia žalobkyne sa nezakladajú na pravde, pretože žalobkyňa takúto Dohodu 25.02.2015 podpísala, t.j. podpísala ju v identický deň, kedy podpísala aj žiadosť o úver, takže nebolo možné prisvedčiť argumentácii žalobkyne o neplatnosti uzavretia tejto Dohody z tohto dôvodu. Taktiež z obsahu dotknutej Dohody vyplýva, že jej obsahom boli služby [informovanie o zostávajúcich záväzkoch; možnosť odkladu splátok; podanie informácie pred splatnosťou splátky; podanie informácie o prijatí platby; vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie; zmena zmluvy na podnet klienta; prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu; druhá upomienka zdarma; podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom], z ktorých sa ani jedna nebola službou, ktorú uvádzala žalobkyňa. Z obsahu Dohody však vyplynuli iné, žalobkyňou neuvádzané skutočnosti, kvôli ktorým je nutné predmetnú Dohodu, resp. jej dojednanie o odplate za služby, považovať za neprijateľnú a teda za neplatnú. Paušálna odmena za služby uvedené v predmetnej Dohode bola dojednaná mesačne vo výške 2,57 % zo sumy úveru po odpočítaní sumy poplatku za jeho poskytnutie ($2,57 \% \times 1\,350 = 34,70$ Eur, t.j. v tomto prípade aj sám žalovaný považoval za sumu úveru iba sumu úveru reálne vyplatenú žalobkyňi bez sumy poplatku za jeho poskytnutie, pozn. viď vyššie), ktorá suma mesačnej odplaty, však ani v Dohode a ani v zamýšľanej „úverovej zmluve“ nebola okrem jej percentuálneho vyjadrenia uvedená konkrétnou, pre spotrebiteľa zrozumiteľnou sumou a navyše v zamýšľanej úverovej zmluve bola uvedená iba celková suma mesačného poplatku pozostávajúceho z mesačnej splátky úveru vrátane úrokov a poplatkov a zo sumy mesačnej odplaty za uvedené služby, z čoho je taktiež vyvoditeľné, že predmetné služby resp. ich poskytovanie boli naviazané iba na žalobkyňi poskytnutý úver a navyše v tomto smere, podľa okresného súdu, nie je možné prisvedčiť obrannej argumentácii žalovaného že predmetná Dohoda bola so žalobkyňou individuálne dojednaná, pretože táto Dohoda je síce formálne na samostatnom a od „úverovej zmluvy“ odlišnom dokumente, avšak aj z tejto Dohody vyplýva, že táto mala byť uzavretá systémom prekrytia sa oferty žalobkyne na jej uzavretie a akceptáciou žalovaného, avšak je zrejmé, že akceptácia žalovaného bola len jedna a teda identická tak k žiadosti žalobkyne o uzavretie úverovej zmluvy, ako aj k návrhu na uzavretie Dohody, t.j. žalovaný jedným a tým istým dokumentom, označeným ako „Oznámenie o schválení úveru“ realizoval akceptáciu k obidvom označeným právnym úkonom, takže nie len vzhľadom na uvedené, ale aj vzhľadom k tomu, že žalobkyňi bol súčasne s typovou žiadosťou o zmluvu o úver predložený aj typový návrh na uzavretie Dohody, mohla žalobkyňa ľahko nadobudnúť dojem, že ide iba o jedinú zmluvu na viacerých dokumentoch, ktorú musí podpísať ak má záujem o úver. Preto nie je možné uveriť argumentácii žalovaného, že predmetná Dohoda bola zo strany žalobkyne dobrovoľne iniciovanou a žalobkyňa ju nemusela vôbec podpísať. V uvedených okolnostiach veci tak, podľa okresného súdu, dojednanie Dohody nie je možné kvalifikovať ani ako individuálne dojednané a teda platné. Okrem toho dôležitým argumentom pre konštatovanie neplatnosti Dohody o službách, je taktiež dojednanie v jej čl. I., bode 1., podľa poslednej vety ktorého, žalobkyňa (spotrebiteľ) bola povinnou platiť mesačnú odplatu za služby v sume 2,57 % zo sumy úveru po odpočítaní sumy poplatku

(t.j. 34,70 Eur) aj v prípade, ak by služby nevyužila alebo ak by ich poskytovanie zrušila, prípadne ak by ich písomnou formou pozastavila. Inými slovami žalobkyňa (spotrebiteľ) musela za služby platiť bez ohľadu na to, či ich využila alebo nie. Takáto dohoda podľa názoru okresného súdu spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov zmluvného vzťahu v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne). Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie poskytované spotrebiteľovi v jeho záujme, inak sa aj v zmysle cit. 53 ods. 4 písm. t) OZ jedná o neprijateľné zmluvné dojednanie.

Žalobkyňa si tak podpisom uvedenej Dohody 25.02.2015, resp. presnejšie návrhu na jej uzavretie, ktorý jej bol predložený na podpis na vopred pripravenom formulári spolu so žiadosťou o poskytnutie úveru, nepochybne zhoršila svoje postavenie, pretože sama nemala žiadny dosah na jeho obsah a ako spotrebiteľ ak chcela úver, mohla návrh na uzavretie Dohody len podpísať, zrejme s dôverou, že žalovaný (dodávateľ) voči nej postupuje s odbornou starostlivosťou a podpisuje iba listiny nevyhnutné k získaniu úveru. V okolnostiach veci je nie zanedbateľnou aj skutočnosť, že predmetný návrh na uzavretie Dohody navyše žalobkyňa nepodpisovala v čase svojej vyššej bdelosti, ale na začiatku zmluvného vzťahu, teda v čase, keď spotrebiteľia, často pod vplyvom finančnej núdze, pri uzatváraní zmluvy opomenú zachovať náležitú obozretnosť. Navyše tak ako znenie „úverovej zmluvy“, tak aj znenie Dohody zostavil sám veriteľ (žalovaný) vo vopred pripravenej formulárovej podobe, pričom jednostranne tak určil ich dojednania, avšak aby zmluva uzavretá so spotrebiteľom bola právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená, avšak v danom prípade vzhľadom na uvedený spôsob dojednania Dohody, ktorá tak zrejme bola v konečnom dôsledku podmienkou pre uzatvorenie „úverovej zmluvy“ a teda pre získanie úveru, táto Dohoda spôsobilo hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne). Uvedené podporuje aj skutočnosť, že Dohoda nemohla byť, tak ako to tvrdí žalovaný, iba samostatným a na „úverovej zmluve“ nezávislým dokumentom a teda s úverom nesúvisiacim, a to o aj vzhľadom na charakter služieb v nej „dojednaných“ viazucich sa vo svojej podstate na úver, ako aj vzhľadom na uvedené okolnosti jej uzavretia, v ktorom dôsledku s ohľadom na charakter Dohody, ktorá je úzko spätá a závislá na úvere, možno mať dôvodné pochybnosti, že k jej uzavretiu na samostatnom dokumente malo vyvolať iba dojem, že sa jedná o, od úveru nezávislý právny úkon s cieľom nezahrnúť náklady na odplatu za služby do celkových nákladov úveru, t.j. do výpočtu RPMN a tým sa malo žalovanému umožniť obísť zákon spôsobom predpokladaným v cit. § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Napokon okresný súd dáva do pozornosti, že v čase podpísania formulároveho návrhu na uzavretie Dohody žalobkyňou 25.02.2015, v ktorej bola odplata za služby, ktoré mali byť na jej základe poskytované určená iba jej percentuálnym vyjadrením zo sumy úveru po odpočítaní poplatku za jeho poskytnutie, žalobkyňa ešte nemala vedomosť, aká suma úveru jej bude poskytnutá, keďže domnelá „úverová zmluva“ mala byť uzavretá až 27.02.2015, takže tým pádom žalobkyňa nemala a ani nemohla mať v tom čase ani reálnu predstavu, aká vysoká táto odplata za služby podľa Dohody skutočne bude, pričom s ohľadom na to, že táto odplata za služby bola až 34,70 Eur, čo bola suma dosahujúca takmer sumu splátky úveru, ktorá bola 47,17 Eur, možno mať pochybnosť, či by žalobkyňa súc si toho vedomá, predmetný návrh na Dohodu podpísala, keby nebola v domnení, že úver jej aj tak bude žalovaným poskytnutý. Podpísanie návrhu na uzavretie Dohody v čase, kedy žalobkyňa (spotrebiteľ) nemala a ani nemohla mať všetky relevantné informácie o reálnej sume odplaty za poskytované služby v zmysle tejto Dohody, za situácie, kedy sa k plateniu takejto odplaty v tejto nevedomosti zaviazala aj pre prípad, žeby predmetné služby nevyužívala, považuje okresný súd za zavádzanie spotrebiteľa o ako už bolo uvedené aj za obchádzanie zákona v rozpore s dobrými mravmi. Navyše ak by bola žalobkyňa ako dlžníčka v omeškani s platením poplatku z tejto Dohody, mala zaplatiť žalovanému ešte aj zmluvnú pokutu z tejto omeškanej sumy poplatku z Dohody, čo je neprijateľným kumulovaním povinností spotrebiteľa za služby o ktoré v podstate ani nemal záujem.

Vzhľadom na uvedené, okresný súd vo výroku tohto rozhodnutia konštatoval neprijateľnosť a teda neplatnosť Dohody z 27.02.2015 a v tom dôsledku na jej základe žalobkyňou v prospech žalovaného učené platby za služby celkovo v sume 1 457,40 Eur, bolo potrebné, aby boli žalovaným žalobkyňi vydané titulom bezdôvodného obohatenia, pretože boli žalovaným prijaté z neplatného právneho úkonu.

56. Na podporu svojich záverov okresný súd podporne argumentačne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 39/2016 z 24.02.2016 ktorý okrem iného tiež uviedol

cit. „Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako Zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí odporca. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi (navrhovateľovi) bola predložená na podpis spolu so Zmluvou o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či dlžník (navrhovateľ) pochopil význam a zmysel Dohody o poskytovaní služieb, služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so Zmluvou o revolvingovom úvere, či dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že dlžník mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb. Tvrdenie odporcu, že „ak by navrhovateľ nemal záujem o podpis akéhokoľvek dokumentu, potom ho podpísať nemusel“, je arbitrárne. A pokiaľ odporca poukazuje na to, že navrhovateľ mal možnosť s odporcom dohodnúť sa na zmene Dohody po jej podpise (ukončiť jej trvanie aj takýmto spôsobom), tak takáto možnosť bola viacmenej len iluzórna, keďže sám odporca v odvolaní zdôraznil, že zmena každej zmluvy je v zásade možná len (vzájomnou) dohodou zmluvných strán - teda k zrušeniu Dohody sa vyžadoval súhlas odporcu, ktorého postavenie by sa udelením takéhoto súhlasu jednoznačne zhoršilo - stratil by možnosť výberu ďalších (nemalých) platieb od dlžníka, platených nad rámec úverových splátok.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že Dohoda obsahuje zmluvné podmienky, ktoré sú neprimerané, neprijateľné a dodávateľ (odporca) pri uzatváraní zmluvy uplatnil obchodnú prax, ktorú možno považovať za nekalú. Odhliadnuc od dôvodov nekalosti, ktoré uviedol okresný súd, nekalosť treba vidieť aj v tom, keď odporca použil, resp. vo všeobecnosti používa formulárový text dohody (ale aj zmluvy a všeobecných obchodných podmienok) s takmer nečitateľným (drobným) písmom.“

57. Uvedené bolo podkladom pre rozhodnutie okresného súdu, ktorý uložil žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie a to titulom neplatného uzavretia „úverovej zmluvy“ v sume 631,14 Eur a titulom neplatnej Dohody v sume 1 457,40 Eur, t.j. celkovo tak okresný súd priznal žalobkyni ňou v žalobnom petite žalovanú sumu 2 088,54 Eur (631,14 + 1 457,40), tak ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

58. Podľa prvej vety § 517 ods. 1 OZ „Dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

59. Podľa § 517 ods. 2 OZ „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

60. Podľa § 563 OZ „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.“

61. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalobkyňa si jeho priznanie uplatnila odo dňa nasledujúceho po dni kedy bola žalovanému doručená žaloba, od ktorej doby okresný súd žalobkyni úrok z omeškania aj priznal, pretože dňom, kedy sa žaloba dostala do dispozičnej sféry žalovaného, t.j. kedy sa žalovaný reálne dozvedel, že žalobkyňa si voči nemu uplatňuje žalovaný nárok, možno objektívne považovať za deň kedy bol žalovaný podľa cit. § 563 OZ žalobkyňou vyzvaný na toto plnenie. Keďže žaloba žalobkyne bola žalovanému doručená 29.03.2019, okresný súd ustálil, že žalovaný vedel o nároku žalobkyne a o svojej povinnosti plniť najskôr v tento deň, preto od nasledujúceho dňa, t.j. od 30.03.2019 priznal žalobkyni ňou uplatnený úrok z omeškania a to podľa v súlade s v tom čase účinnými právnymi predpismi vo výške 5 % ročne z rozhodnutím prisúdenej sumy bezdôvodného obohatenia 2 088,54 Eur do zaplatenia.

62. Podľa § 232 ods. 3 CSP „Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

63. Okresný súd v danom prípade vzhliadol potrebu prihliadnúť na mimoriadnu situáciu v súvislosti s následkami pandémie nebezpečnej nakažlivej choroby, preto okresný súd považuje za odôvodnené v tejto situácii, využiť jemu zákonom dané oprávnenie predĺžiť lehotu na priznané plnenie, a z tohto

dôvodu okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni jej prisúdenú čiastku v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

64. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

65. Podľa § 255 ods. 2 CSP „Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

66. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

67. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

68. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, v zmysle ktorého tak v konaní plne úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.